

Styczeń 2013

**Poprawka do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne
(druk 946)**

W art. 1 pkt 2) dodaje się podpunkt a1) w brzmieniu

a1) pkt 20a otrzymuje brzmienie:

„20a) biogaz rolniczy – gaz otrzymywany w procesie fermentacji metanowej surowców rolniczych, produktów ubocznych rolnictwa, płynnych lub stałych odchodów zwierzęcych, **produktów ubocznych lub pozostałości przemysłu rolno-spożywczego**, produktów ubocznych, odpadów lub pozostałości z przetwórstwa produktów pochodzenia rolniczego lub biomasy leśnej, z wyłączeniem paliwa gazowego pozyskanego z surowców pochodzących z oczyszczalni ścieków oraz składowisk odpadów;”

Uzasadnienie:

Doprecyzowano definicję biogazu rolniczego poprzez rozszerzenie listy surowców o „produkty uboczne lub pozostałości przemysłu rolno-spożywczego”. Surowce te były uwzględnione w definicji biogazu rolniczego wprowadzonej nowelą ustawy Prawo energetyczne z dnia 8 stycznia 2010 r. (Dz. U. z 2010 r. Nr 21, poz. 104.). Definicję tę zmieniono kolejną nowelą ustawy Prawo energetyczne (Dz. U. z 2011 r. Nr 205, poz. 1208), gdzie słowa „produkty uboczne lub pozostałości przemysłu rolno-spożywczego” zastąpiono następującymi „produkty uboczne, odpady lub pozostałości z przetwórstwa produktów pochodzenia rolniczego”. Zmiana zakwalifikowała do listy surowców pozwalających wytwarzać biogazu rolniczy glicerynę z pochodzenia przemysłu rafineryjnego, ale spowodowała inne ograniczenia surowcowe (dla przykładu nie jest jednoznaczne, czy produktem ubocznym produkcji oleju rzepakowego, jest pozostałością z przetwórstwa spożywczego, czy produktem ubocznym z przetwórstwa produktów pochodzenia rolniczego). Dlatego propozycja Klubu SLD łączy w definicji zarówno produkty uboczne lub pozostałości przemysłu rolno-spożywczego, jak i produkty uboczne, odpady lub pozostałości z przetwórstwa produktów pochodzenia rolniczego. W konsekwencji tego, definicja jednoznacznie określa, które surowce mogą zostać wykorzystane w celach wytwarzania biogazu rolniczego.

**Poprawka do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne
(druk 946)**

W art. 1 pkt 6 dodaje się punkt a0 w brzmieniu:

W Art. 7 ust. 3 a otrzymuje brzmienie „podmiot **lub grupa podmiotów** ubiegający się o przyłączenie do sieci składa wniosek o określenie warunków przyłączenia do sieci, zwanych dalej „warunkami przyłączenia”, w przedsiębiorstwie energetycznym, do którego sieci ubiega się o przyłączenie.”

Uzasadnienie:

Zasadne jest aby kilku podmiotów mogły wspólnie ubiegać się o przyłączenie planowanych źródeł energii w jednym punkcie przyłączenia. Nie stoi to w sprzeczności z przepisami unijnymi i pozwala na sprawniejsze integrowanie wielu wytwórców w danym punkcie przyłączeniowym. W konsekwencji tej zmiany konieczne jest dokonanie zmian w pozostały zapisach ustawy gdzie jest mowa o podmiocie ubiegającym się o przyłączenie do sieci.

**Poprawka do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne
(druk 946)**

W art. 1 pkt 6 b) otrzymuje brzmienie:

„b) ~~ust. 8d otrzymuje brzmienie: po ust. 8d dodaje się ust. 8d0 w brzmieniu:~~

„~~8d~~ 8d0. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej jest obowiązane do określenia w warunkach przyłączenia przewidywanego harmonogramu przyłączenia odnawialnego źródła energii uwzględniającego poszczególne etapy rozbudowy sieci oraz zestawienie planowanych prac.””

Uzasadnienie:

Projektodawca najwyraźniej omyłkowo usuwa bardzo ważną i obowiązującą regulację art. 7 ust. 8d ustawy Prawo energetyczne, wprowadzone nowelą z dnia 8 stycznia 2010 r. (Dz. U. z 2010 r. Nr 21, poz. 104.), które brzmi:

8d. Do wniosku o określenie warunków przyłączenia podmiot, o którym mowa w ust. 8a, dołącza w szczególności wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo, w przypadku braku takiego planu, decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla nieruchomości określonej we wniosku, jeżeli jest ona wymagana na podstawie przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym **lub decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej** wydaną zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. Nr 135, poz. 789). Wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu **lub decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej** powinny potwierdzać dopuszczalność lokalizacji danego źródła energii na terenie objętym planowaną inwestycją, która jest objęta wnioskiem o określenie warunków przyłączenia.

Regulacja ta jest była i jest ważna dla zaprzestania spekulacyjnego pozyskiwania warunków przyłączenia do sieci i w konsekwencji blokowania dostępu dla sieci dla źródeł wytwórczych rzeczywiście realizowanych.

**Poprawka do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne
(druk 946)**

W art. 1 dodaje się punkt pkt 6 c1) w brzmieniu:

„c1) ust. 8g otrzymuje brzmienie:

„8g. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej, jest obowiązane wydać warunki przyłączenia w terminie:

- 1) 30 dni od dnia złożenia wniosku o określenie warunków przyłączenia przez wnioskodawcę przyłączanego do sieci o napięciu znamionowym nie wyższym niż 1 kV **lub przyłączanego do sieci o napięciu znamionowym wyższym niż 1 kV z jednostką wytwórczą o łącznej mocy zainstalowanej nie większej niż 2 MW, lub urządzeń odbiorcy końcowego o łącznej mocy przyłączeniowej nie większej niż 5 MW**, a w przypadku przyłączania źródła - od dnia wniesienia zaliczki;
- 2) 150 dni od dnia złożenia wniosku o określenie warunków przyłączenia przez wnioskodawcę przyłączanego do sieci o napięciu znamionowym wyższym niż 1 kV **z wyłączeniem przyłączanych jednostek wytwórczych o łącznej mocy zainstalowanej nie większej niż 2 MW, lub urządzeń odbiorcy końcowego o łącznej mocy przyłączeniowej nie większej niż 5 MW**, a w przypadku przyłączania źródła – od dnia wniesienia zaliczki.”

Uzasadnienie:

W treści art. 7 ust. 8g skrócono niesłusznie nowelą Prawa energetycznego z dnia 8 stycznia 2010 r. (Dz. U. z 2010 r. Nr 21, poz. 104.) termin wydawania warunków przyłączenia dla podmiotów ubiegających się o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej, dla których nie wymaga się sporządzania ekspertyzy wpływu na sieć elektroenergetyczną. Nowela ustawy narzuciła obowiązek na operatorów i dystrybutorów sieci elektroenergetycznej wykonywania ekspertyzy i wydłużyła jednocześnie termin wydawania warunków przyłączenia ubiegającym się podmiotom z odpowiednio z 30, 60 i 90 dni (w zależności od napięcia sieci) do 150 dni. Ustawodawca nie wziął wtedy pod uwagę, że zgodnie z art. 7 ust. 8e ustawy nie sporządza się ekspertyzy dla „przyłączanych jednostek wytwórczych o łącznej mocy zainstalowanej nie większej niż 2 MW, lub urządzeń odbiorcy końcowego o łącznej mocy przyłączeniowej nie większej niż 5 MW”. Dla przytoczonych podmiotów powrócono do terminów obowiązujących przed nowelą określoną Dz. U. z 2010 r. Nr 21, poz. 104. Przyspieszy to realizację inwestycji w energetyce, szczególnie jeśli chodzi o energetykę w oparciu o źródła odnawialne, dla których zgodnie z przyjętą Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE udział energii w finalnym zużyciu energii brutto w Polsce w roku 2020 winien wynieść nie mniej niż 15%.

**Poprawka do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne
(druk 946)**

W art. 1 dodaje się punkt pkt 6 c2) w brzmieniu:

„c2) ust. 8l pkt 1) otrzymuje brzmienie:

„8l. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej jest obowiązane sporządzać informacje dotyczące:

1) podmiotów (ich siedziby lub miejsca zamieszkania) ubiegających się o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej o napięciu znamionowym wyższym **niż** 1 kV, lokalizacji ~~przyłączeń~~ **punktu przyłączenia**, mocy przyłączeniowej, dat wydania warunków przyłączenia, zawarcia umów o przyłączenie do sieci i rozpoczęcia dostarczania energii elektrycznej, ””

Uzasadnienie:

W art. 7 ust. 8l doprecyzowano zapis, aby obowiązek publikacji informacji nie dotyczył odbiorców końcowych, a dotyczył jedynie podmiotów ubiegających się o przyłączenie jednostki wytwórczej. Doprecyzowano także, aby obowiązek publikacji dotyczył informacji o lokalizacji punktu przyłączenia a nie lokalizacji przyłączenia (np. wskazania Nr działki ewidencyjnej lokalizacji przyszłej jednostki wytwórczej). Obowiązujący zapis powoduje rozbieżności w interpretacji, czego efektem są pojawiające się rozbieżne informacje na stronach internetowych przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłem lub dystrybucją energii elektrycznej, nie pozwalające uzyskać klarownych informacji o planowanych miejscach fizycznego przyłączenia jednostek wytwórczych. Dodano także brakujące słowo przed wartością napięcia sieci.

**Poprawka do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne
(druk 946)**

W art. 1 dodaje się punkt pkt 6 c3) w brzmieniu:

„c3) dodaje się ust. 8m w brzmieniu:

„8m. W terminie 14 dni od daty otrzymania warunków przyłączenia, podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej może zawiadomić przedsiębiorstwo energetyczne na piśmie, że rezygnuje z uprawnienia do żądania zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej. W takim przypadku przedsiębiorstwo energetyczne niezwłocznie zwraca zaliczkę w kwocie pomniejszonej o koszty wykonania ekspertyzy, o której mowa w ust. 8e.”

Uzasadnienie:

Podmiot ubiegający się o przyłączenie w stosownym terminie po złożeniu wniosku wpłaca zaliczkę na poczet przyłączenia. W obecnych zapisach ustawy Prawo energetyczne istnieje zapis dotyczący zwrotu zaliczki przez operatora/dystrybutora sieci elektroenergetycznej w przypadku odmowy wydania warunków przyłączenia z tytułu braku technicznych lub ekonomicznych warunków przyłączenia. Zaliczka powinna zostać zwrócona, jeśli do przyłączenia źródła nie dojdzie. Istnieje ryzyko, że podmiot może otrzymać takie warunki przyłączenia, które z ekonomicznego punktu widzenia nie pozwolą na realizację przedsięwzięcia. W związku z powyższym istnieje potrzeba umożliwienia inwestorowi zbadania realnej (również w sensie ekonomicznym) możliwości realizacji inwestycji w oparciu o treść warunków przyłączenia. W przypadku zaś, gdy taka analiza doprowadzi do wniosku, że treść warunków przyłączenia czyni inwestycję nieopłacalną, inwestor powinien mieć możliwość całkowitej rezygnacji z inwestycji i odzyskania kwot wpłacony na poczet opłaty za przyłączenie do sieci. Należy podkreślić, że kwota zaliczki posłużyć ma do sfinansowania prac projektowych i budowlanych związanych z przyłączeniem danej inwestycji do sieci, a zatem w przypadku, gdy taka inwestycja nie dojdzie do skutku, nie jest uzasadnione, aby kwoty, które nie zostaną wykorzystane w powyższy sposób, miały być zatrzymane przez przedsiębiorstwo energetyczne. Z powyższych względów uzasadnione jest, aby inwestor uzyskał prawo do zawiadomienia przedsiębiorstwa energetycznego o swojej decyzji co do rezygnacji z realizacji inwestycji na warunkach dotyczących przyłączenia do sieci, określonych przez przedsiębiorstwo energetyczne, wraz z jednoczesnym odzyskaniem zaliczki. Uprawnienie takie powinno zostać zrealizowane w odpowiednim terminie, wystarczającym na przeprowadzenie przez inwestora analizy treści warunków przyłączenia. Jeżeli zatem inwestor dojdzie do wniosku, że z uwagi na treść warunków przyłączenia realizacja inwestycji nie jest racjonalna (np. ze względów ekonomicznych) i zawiadomi w przewidzianym terminie przedsiębiorstwo energetyczne o powyższym, powinien odzyskać zaliczkę wpłaconą na poczet kosztów przyłączenia. W zależności jednak od długości takiego terminu możliwe jest, że część prac związanych z projektowaniem lub budową przyłączenia zostanie już wykonana, przedsiębiorstwo energetyczne miałoby w takim przypadku prawo do pomniejszenia zwracanej zaliczki o kwoty odpowiadające kosztom poniesionym w związku z takimi pracami. Koszty te powinny być udokumentowane przez przedsiębiorstwo energetyczne, który to wymóg powinien być jednakże łatwy do spełnienia z uwagi na fakt, iż prace projektowe lub budowlane są prowadzone przez lub na zlecenie przedsiębiorstwa energetycznego, a zatem sprawuje ono pełną kontrolę nad ich przebiegiem oraz nad ich kosztami.

**Poprawka do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne
(druk 946)**

W art. 1 w pkt 15) na stronie 15 należy zamienić na punkt 14) oraz punkt 14) na stronie 18 należy zamienić na punkt o numerze 15)

Uzasadnienie:
Zwykła omyłka.

**Poprawka do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne
(druk 946)**

W art. 1 w pkt 14 (który powinien być punktem 15) w rozdziale 3b po art. 20zc dodaje się art. 20zd w brzmieniu:

Art. 20zd.

1. Za równoważne z uzyskaniem certyfikatu instalatora mikroinstalacji i małych instalacji uznaje się uzyskanie w terminie trzech lat od dnia wejścia w życie ustawy świadectwa ukończenia co najmniej dwusemestralnych studiów podyplomowych lub równorzędnych.
2. Osoby, które ukończyły studia, o których mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od daty uzyskania świadectwa ukończenia takich studiów, przesyłają jego uwierzytelnioną kopię, w celu wprowadzenia do rejestru, o którym mowa w art. Art. 20za. ust. 1 pkt 1 oraz wydania certyfikatu.
3. Programy studiów, o których mowa w ust. 1, winny co najmniej dotyczyć minimum zagadnień zawartych w zakresie programowym szkolenia określonym w przepisach wydanych na podstawie art. Art. 20u. pkt 2. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego zatwierdza po zaopiniowaniu przez ministra właściwego do spraw gospodarki proponowany przez wydziały szkół wyższych program studiów podyplomowych lub równorzędnych.
4. Prezes UDT przedłuża ważność certyfikatu, o którym mowa w ust. 2, na zasadach określonych w art. Art. 20m.

Uzasadnienie:

Certyfikacja instalatorów opisana w rozdziale 3b niniejszego projektu ustawy bazuje na certyfikacji instalatorów opracowanej przez Ministerstwo Gospodarki na rzecz tworzonego projektu ustawy o odnawialnych źródłach energii. Za zasadne przyjmujemy nadanie możliwości przyznawania certyfikatu instalatora po ukończeniu dwu semestralnych studiów podyplomowych z zakresu odnawialnych źródeł energii. Proponowana treść artykułu 20zd zgodna jest z treścią lipcowej wersji projektu ustawy o odnawialnych źródłach energii, gdzie Ministerstwo Gospodarki przewidywało za równoważne pozyskanie certyfikatu właśnie w oparciu o ukończone studia podyplomowe. Proponowana treść dopełni zapisy uzasadnienia niniejszego projektu ustawy, gdzie na stronie 52 Uzasadnienia projektodawca podaje, że „za równorzędne z uzyskaniem certyfikatu uznaje się ukończenie co najmniej dwusemestralnych studiów podyplomowych, o profilu pozwalającym na instalowanie mikroinstalacji”.

**Poprawka do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne
(druk 946)**

W art. 1 dodaje się punkt 21) w brzmieniu:

W art. 11 ustawy z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 21, poz. 104) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„ 2. Do świadectw pochodzenia z kogeneracji wydanych dla energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji w jednostkach kogeneracji, o których mowa w art. 91 ust. 1 **pkt 1**, pkt 1a **oraz pkt 2** ustawy zmienianej w art. 1, obowiązek, o którym mowa w art. 9a ust. 8-8d ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się do dnia 31 marca ~~2019~~ **2031** r.”

Uzasadnienie:

Zmiana wydłuża funkcjonowanie świadectw pochodzenia z kogeneracji dla energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji w jednostkach kogeneracji:

- 1) opalanej paliwami gazowymi lub o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej źródła poniżej 1 MW;
  - 1a) opalanej metanem uwalnianym i ujmowanym przy dołowych robotach górniczych w czynnych, likwidowanych lub zlikwidowanych kopalniach węgla kamiennego lub gazem uzyskiwanym z przetwarzania biomasy w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych;
- 2) innej niż wymienionej w pkt 1 i 1a.

W przypadku jednostek kogeneracji, o których mowa w pkt 1 oraz 2 wydłużenie to nastąpi z 31 marca 2013 r. na 31 marca 2031 r a w przypadku jednostek kogeneracji, o których mowa w pkt 1a z 31 marca 2019 r. na 31 marca 2031 r. Wydłużenie certyfikatów z kogeneracji jest zgodne z Polityką Energetyczną Polski do roku 2030. Wspierać należy jednostki, które będą oszczędzały energię paliwa pierwotnego wykorzystując wysokosprawne jednostki do produkcji energii w Polsce. Aby ponadto zdynamizować rozwój instalacji kogeneracyjnych w Polsce należy stwarzać system wsparcia, który skutkował będzie pobudzeniem inwestycji, co przekładać będzie się na zwiększenie produkcji w przedmiotowych jednostkach oraz przybliżenie Polski z wypełnienia zobowiązań międzynarodowych, a szczególnie dyrektywy 2009/28/WE, która określa cel dla zużycia energii nie tylko elektrycznej, ale także ciepłej (i w transporcie). Biorąc pod uwagę te zobowiązania oraz postulat z Polityki Energetycznej Polski do roku 2030 wskazujący na potrzebę podwojenie energii elektrycznej wytwarzanej w wysokosprawnej kogeneracji w roku 2020 i dalszy wzrost do roku 2030 w stosunku do roku 2006 zasadne jest wydłużenie funkcjonowania systemów wsparcia dla energii elektrycznej z kogeneracji.

